

(המשך מעמוד 21)

נובע לברק ולגבאי. היא סיפרה לתמיר כי הכל מתלוננים על עניין המחיצה עם ברק וגבאי.

שוב הובאו המסגרים והנגרים. בדלתות המחברות את חדריהם של ברק וגבאי ללישכה, שנעלו קודם-לכן. הותקנו מכ"שירים אלקטרוניים מיוחדים. כפתור הי-נמצא בתדרו של ברק פותח את הדלת של הלישכה, וכך גם כפתור אחד בחדרו של גבאי.

כפתורים אלה הותקנו במקומות מסויימים, שאותם בחר תמיר עצמו. הוא ביקש מברק ומגבאי שלא יגלו לאיש את מקומם של הכפתורים הסמויים, ושיק-פידו שלא להשתמש בהם כאשר נמצא אצלם בחדר אדם נוסף, כדי שמיקום הכפתורים לא יתגלה.

הבלגה

לטווח קצר

ב ישיבת שריהמישפטיוס מצוייה כספת-קיר גדולה, שאליה מוכנס מדי ערב כל החומר הסודי של הלישכה. אולם, כספת זו לא סיפקה את תמיר. הוא הורה למסגרים להניח מנעולים כבדים על כל אחת מן המגרות שבשולחן-העבודה שלו ובארון שבחדרו. תמיר מקפיד שאלה יהיו געולים כל העת, ופותח אותם בעצמו רק כשעליו להוציא משהו מהמגירה. רק בידיו ובידי נורית הפץ מפתחות למנעור-לים אלה.

כאשר נודע כי תמיר ביקש מראש מיפ-לגת, ייגאל ידין, להסדיר עבורו גם גורילה, שומר-ראש, כפי שדין סידר לעצמו, ובעיקבות זאת הוצמד שומר-ראש גם לשרהאוצר שימחה ארליך, היו עובדי משרד-הפנים בטוחים כי השך שלהם לקה במחלת-רדפה המורה ביותר. לא ייתכן שאמצעי-הביטחון הקפדניים הותק-נו רק ביגלל טרדנים אפשריים. הן נורית, הנמצאת בלישכה בכל שעה ביום או בלי-לה שבה נמצא שם תמיר, והן תמיר עצ-מו, יודעים כיצד לסלק — בנימוס או ללא נימוס — כל מי שנראה להם כטרדן. ברור, איפוא, כי תמיר פשוט חושש לביט-חווני האישי, או שבכוונתו להסתיר את המתרחש בלישכתו.

מי שאינם מסכימים עם אבחנת מחלת הרדפה, טוענים כי שיגיון-הגדלות הש-תלט על תמיר, הגיע לממדים מסוכנים עם התמנותו כשר.

תמיר אוהב שורה. הוא הטיל שורה גם כאשר עמד בראש מיפלגה בת שני חברי-כנסת בילבד, שסביבה היו כמה צעירים גבורים ששתו את דבריו בצמא. הוא ידוע כמי שרודה באנשים העובדים עימו, מתייחס אליהם בגסות — מילבד אל נורית חפץ, צעירה יפהפיה ארוכת-שיער, שהיא צילו מזה שנים.

לדעת מי שמסבירים את המיכרז הר-אלקטרוני, שהוקם בלישכת שריהמישפ-טיס כפרי שיגיון-גדלות, מבקש תמיר לרומם עצמו בעיני אחרים, ובעיני עצמו. כשר חשוב שאליו קשה להגיע, כפי שראה בסרטם על מישרדי השלטון האמריקאי בוושגינגטון.

מחיצה

לפני ברק

א ויום יש התולים גם בפעולת-הברי-צור מגמות פוליטיות נסתרות. אין ספק כי מעמדו של תמיר מבחינת ראש-הממשלה, מנחם בגין, מצוי בשפל המדר-גה. בממשלת בגין אין שר שמעמדו פחות מזה של שריהמישפטיוס. בגין אינו מדבר עם תמיר כלל, מתעלם ממנו לחלוטין, אינו מנצל את שירותיו כשר-מישפטיוס. אגב-לישכתו של בגין יודעים גם לספר כי לדעת ראש-הממשלה, תמיר הוא כיש-לון מוחלט כשר-מישפטיוס. הוא לא הביא לכנסת אפילו הצעת-חוק אחת. הוא בכלל לא עושה כלום! מצטטים הללו את בגין.

בעודו נהוג כך כלפי תמיר, מרומם בגין את היועץ המישפטי לממשלה, הפרי-ספור אהרון ברק. לכך יש כמה סיבות. האחת: בגין אינו שוכח לתמיר את בגיד-תו בו, כאשר ניסה — וכימעט שהצליח — לחולל את המרד הגדול נגד בגין בי-חרות. בגין אינו יכול גם לשכוח את מער-

(המשך בעמוד 30)

ממשלת ישראל סתמה את פיו של

נציב מסי-ההכנסה כדי להבטיח

גן-עדרו
לספסרים

נציב שילוני הוצאה

שרי-האוצר ארליך — במקום הכנסה

ה בריחה שהילכה השבוע סיפרה, כי הממשלה דחתה את ישיבתה בשעה אחת כדי לאפשר לחבריה לתת, ביום הר-ראשון השבוע, הוראות שינוי לבורסה, אחרי שהורו על מכירת מניות בעיקבות הפרסומים על כוונת מסי-ההכנסה לגבות מס מספסרים. אולם המציאות הוכיחה כי הבדיחה ממשית ביותר.

נציב מסי-ההכנסה אליעזר שילוני הוא ה-נציב השני במיספר שפוטס כאשר עשה את עבודתו ברצינות ונגע בעצב הרגיש ביותר של הממשלה: הספקולציות של השרים וקרוביהם — בבורסה.

קדם לשילוני בכך הנציב יעקוב מס, שהתפטר מתפקידו כאשר ביקש לגבות מסי-הכנסה על רווחים מהשקעה בנח"ד, ולהדק את החגורה על ההון השחור. אליעזר שילוני היווה מטרה לנגד עיני ראשי הליכוד מאז נכנסו לתפקידיהם. הם ראו בו אויב פושטציאלי, הן בגלל שהיה איש מערך והן מפני שבא משרות הר-מיטרה ומשום כך היה קשה להגיעו לע-רוך פשרות הכרוכות בסגירת תיקים. שיי-לוני נדחף, מכוח המציאות, לעריכת חקירות נמרצות נגד בעלי ההון השחור ומחזיקי החשבונות בחו"ל, והחל פוגע ב-צמרת הכלכלית של המימסד.

לשרהאוצר שימחה ארליך היה ברור כי כדי להבטיח שקט בתחום השערוריות הר-כלכליות עליו למנות אדם מהימן עליו לתפקיד נציב מסי-ההכנסה. רצונו להדיח את שילוני גבר כאשר החל חוקר במרץ, לפי הנחיות היועץ-המישפטי-לממשלה, פרי-שיות כאלה הנוגעות לשרי הליכוד כמו גידעון פת ויצחק מודעי. פת הוא ידיו ר-נאמנו של ארליך וזה משוכנע כי המידע שהתפרסם על אודותיו בעולם הזה מקורו בהדלפות של ראשי מסי-ההכנסה. גם ה-פירסומים על חברי-כנסת פסח גרופר ועל העלמות המס שלו תרמו לרצונו של ארליך למנות איש משלו כראש נציבות מסי-ההכנסה, ולסחוט בכך את מקור הצרות. שרי-האוצר המתין להזדמנות להיפטר משילוני. הוא הציע לו לקבל את תפקיד הממונה על הכנסות המדינה תחת משה נוידרפר, אולם שילוני סרב. הנציב נטל על עצמו את תפקידו ברצינות, עשה ככל יכולתו כדי להפעיל את מנגנון מסי-ההכנסה בייעילות. בשלושה החודשים האחרונים פעלה מחלקת החקירות של מס ההכנסה כמכונה משומנת, היכתה באישים מכובי-דים ללא רחם.

ארכיטקטים יודעים נעצרו, וכמותם רופי-אים וקבלנים, ללא משוא-פנים. במקביל פעל מסי-ההכנסה לסתימת חורים בגבייה, ובעיקר להטלת מס על היהלומנים. שילוני לחץ בכל תוקף שלא לוותר ליהלומנים,

מסר לפני ימים אחדים הודעה לעיתונות כי לא יניח ליהלומנים שלא לנהל ספרים ולא לשלם מס. הוא דאג לשלוח מישלחת של מסי-ההכנסה לבלגיה, ללמוד כיצד משל-מים שם היהלומנים מיסים, והצהיר כי עם שובה של המישלחת לארץ יאלצו היהלור-מנים לקיים את החוק.

היהלומנים הם קבוצת התמיכה הגדולה של הליכוד, והם הפעילו לחץ כבד על ראשי ראשי האוצר לסלק את האיום החדש על ריווחיהם השמימים. ברור כי הדחתו של שילוני תגרום את חיסול התוכניות לגביית מס ולדרישת ניהול ספרים מאת היהלור-מנים.

לאכופ

את החוק

כ אשר הציג שרי-האוצר בממשלה את הצעתו לחנינה להון השחור, לקח עימו לישיבה את הממונה על הכנסות המדינה, משה נוידרפר, התומך בחנינה ולא את נציב מסי-ההכנסה, המתנגד לה. כך מנע מן השרים לשמוע דעה אחרת מדעתו. סופו של דבר שראש-הממשלה, מנחם בגין, הת-ערב, וביטל את הצעת ארליך לחנינה כללית למעלימי מס.

שילוני ידע היטב כי ארליך מחכה לו בפיו. כמה פעמים עיכב פעולות של מחי-לקת-החקירות כדי לא להחריף את היחסים בינו לבין ארליך. כך למשל, בעניין ח"כ פסח גרופר, כאשר היה ברור לאנשי מסי-ההכנסה כי גרופר העלים הכנסות ורימה את פקיד השומה, מנע שילוני נקיטת צעד כלשהו, כדי לשמור על יחסים תקינים עם ארליך. אולם כל מאמציו לא עזרו, וארליך היה בטוח כי כל הפירסומים בעיתונות בעניין חקירות מסי-ההכנסה, נגד אנשי הר-ליכוד או בשאלות אחרות יוצאות משילוני. לפני כמה חודשים מונתה ועדה בי-ראשות היועץ-המישפטי של מסי-ההכ-נסה, דב ניגרי, לבדיקת האפשרויות של גביית מס על עסקות בבורסה. זהו מה שקורה בבורסה הוא שערוריה. זהו